

הדלעת המהירה

אלישיה אספינוול

יום אחד קרא אבא למוטי והצביע על ארבע יתדות תקועות בקרקע, שלא היו שם אתמול. "החלקה בין היתדות האלה היא שלך, מוטי. תוכל

לעשות שם מה שתרצה." מוטי היה מאושר. הוא הודה לאבא, הביא מהר את המריצה שלו והתחיל לבנות קיר אבן סביב החלקה הקטנה שלו. הוא לא פחד שהאדמה תברח לו,

אבל זכר שבעלי האדמות תמיד מגדרים את השטחים שלהם.

"כשתגמור לבנות את הקיר, תוכל לזרוע שם מה שתרצה, ויוני הגנן ייתן לך כל מה שנחוץ" אמר אבא.

הקיר נבנה תוך יומיים, חזק וישר, ולמחרת יוני נתן למוטי צמחים אחדים וקצת זרעים, והסביר איך לזרוע אותם. אחרי הזריעה מוטי

השקה יפה את החלקה ואחר כך רץ לדרך לראות האם אבא חוזר מהכפר. הוא לא ראה את אביו, אבל בדרך הלך אדם הנראה מוזר מאוד. הוא היה גבוה ורזה, בעל שערות אדומות בהירות, שכבר מזמן לא קוצצו. הוא לבש מעיל כחול ומכנסיים ירוקים, חבש כובע אדום וידיו כוסו כפפות עור מרופטות.

האיש המוזר ניגש למוטי וביקש קצת מים, ומוטי, בחור מנומס,

כשמוטי הסתכל על הדרך, שמע פתאום קול זחילה מאחוריו. הוא הסתובב וראה גבעול ירוק של מטפס שכאילו מזדחל אליו. הוא כבר ראה מטפסים רבים, אך עדיין לא כזה מוזר. הגבעול התקדם מהר ומקדימה ראה מוטי כדור צהוב, גדול כמו תפוז! וכשמוטי בדק מעין נמשך הגבעול, ראה שהוא בא ישר מפינת הגינה. מה הוא זרע שם? כן, בוודאי, שם הוא שם את הזרע שקיבל מהאישי הזר!

הביא לו מיד.
האישי שתה, הודה למוטי ושאל "ומה אתה עושה הבוקר, אדם צעיר?"
מוטי סיפר לו על הגינה החדשה שלו ועל מה שזרע בה.
"ילדי" אמר האישי "יש עוד דבר שחסר לך בגינה."
"ומה זה?"
"זרעים של דלעת מהירה."
מוטי השתומם. "עוד לא שמעתי על כזו, ולגנן שלנו בוודאי אין זרעים כאלה" אמר.
"במקרה יש לי כאן בכיס כמה זרעים של הדלעת הזו" אמר האישי "אך זו לא דלעת מהירה רגילה. זו באה מהודו, ויש לה תכונות מהירות מיוחדות. נהגת יפה כלפי, נערי, ואתן לך אחד."
ועם חיוך מיוחד הוציא הזר מכיסו זרע, אך לא זרע דלעת רגיל, אלא גרעין אדום, עגול ומוזר.
מוטי הודה יפה לאיש ומיד רץ לשים את הזרע החדש באדמה. אחר כך חזר כדי לשאול את הזר מתי הדלעת תנבט, אך האישי נעלם כבר, ומוטי לא ראה אותו יותר, גם לא במורד הדרך.

בדרך הגיעה הדלעת לסלע גדול מאוד ועצרה רגע כדי לנוח, ובאותו רגע מוטי השיג אותה ופשוט התיישב עליה.

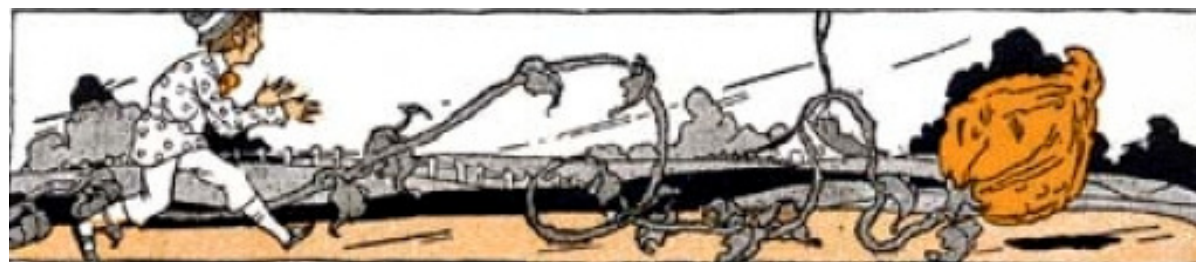
"עכשיו, דלעת" אמר ודפק לה בצד "הנסיעה שלך נגמרה." אך עוד לא הספיק לגמור את דבריו כשהדלעת התרוממה באוויר וקפצה מעל הסלע אתו ביחד! הדלעת גדלה כל הזמן והייתה עכשיו גדולה פי שלוש מדלעת רגילה. למוטי היה גם סוס פוני, ולכן ידע לרכב, אבל עוד מעולם לא רכב על דבר כזה.

הם עפו ודלגו והתנודדו, והנער אחז את הדלעת היטב בברכיו, כדי לא לפול ממנה. אך זה לא היה

פשוט. נסו בעצמכם לרכב על דלעת ותראו כמה קשה הדבר.

"הו-הו!" קרא מוטי "זו באמת דלעת מאוד, מאוד מהירה. ואני חושב שהכדור שם מקדימה הוא הפרי שלה. אבל לא אתן לה לברוח. צריך לעצור אותה." והוא התחיל לרוץ אחרי הגבעול לאורך הרחוב. אבל שום ילד לא יכול היה לרוץ מהר כמו הדלעת ומוטי ראה שהכדור בראש הגבעול הגיע כבר לגודל של דלעת ממש, והדלעת רצה ומדלגת מעל אבנים

גדולות וקטנות, קופצת מעלה ומטה ומנפנפת בגבעול הירוק כמו בזנב. הנער רץ אחריה מהר. "לא אתן לה לברוח" הוא נשם כבודות "היא שייכת לי!" אך הדלעת כלל לא התחשבה בכך. היא לא הרגישה שייכת לאף אחד, אבל ידעה רק שהיא דלעת מהירה ולכן מיהרה.

שתחזור" קרא. והוא כוון את הסוס כך שהדלעת נדחפה לקיר אבנים. אלא שבמקום לחזור היא קפצה מעל הקיר והמשיכה במרוצתה. רק שאחרי הקיר היה אגם גדול, והדלעת, שלא ידעה לשחות, נאלצה להסתובב. ושוב היא רצה, חזרה מעל הקיר ולאורך אותה הדרך ועד הגינה שממנה היא באה.

ומוטי כל הזמן על גבה ואבא על סוסו אחריהם. הדלעת נעצרה בסוף לפני הקיר שמוטי בנה סביב גינתו. היא הייתה כבר כל כך גדולה של אילו יכלה להיכנס פנימה הייתה ממלאה את הגינה כולה.

אבא של מוטי הביא סולם כדי לאפשר לנער לרדת ממנה, ומוטי היה כבר כל כך עייף שצריך היה לשאת אותו הביתה על הידיים.

לשמחתו הרבה של מוטי הוא ראה עכשיו את אבא הבא מולו על סוסו הגדול הלבן. הסוס נבהל מאוד כאשר ראה את הנער הרוכב על הדבר הצהוב. אך אבא של מוטי הרגיע את הסוס, סבב אותו ורכב ליד הדלעת הגדולה, למרות שהיה צריך לדהור, כדי לא לפגור אחריה.

"מה אתה עושה בני, ומה, מה זה שאתה רוכב עליו?" שאל אבא.

"דלעת מהירה, אבא" הצליח מוטי להוציא מפיו. הוא היה כבר תשוש, אבל לא היה מוכן לעזוב את הדלעת "עצור אותה, עצור אותה אבא!".

אבא שלו ידע שאין זו דלעת רגילה ושהיא כנראה לא מתכוונת לעצור. "אנסה לסובב אותה כדי

אבל גם הדלעת הייתה כבר עייפה מאוד, כי גם לדלעת צעירה לא בריא לרוץ יותר מדי. וזו הייתה באמת דלעת צעירה שהתאמצה מאוד הבוקר. בכל אופן, כשהמשפחה ישבה היום בארוחת הצהריים, נשמע פתאום רעש כמו פיצוץ ליד הבית. הם רצו לראות מה קרה וראו שזו הדלעת שהתפוצצה! היא התפזרה על הדשא לפני הבית, שבורה לאלף חתיכות. מאותו היום המשפחה והשכנים בעיירה כולה אכלו פשטידת דלעת במשך שבוע שלם.

